

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

w sprawie z wniosku **R. R.**
o wznowienie postępowania
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 13 września 2012 r.
zażalenia wnioskodawcy na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego
Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego z dnia 25 czerwca 2012 r.
w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem, na podstawie art. 545 § 1 w zw. z art. 530 § 2 k.p.k., odmówiono przyjęcia wniosku R. R. o wznowienie postępowania po stwierdzeniu zachodzącej w art. 120 § 2 k.p.k. okoliczności, przejawiającej się w tym, że wnioskodawca, pomimo wezwania, nie uzupełnił w terminie braku formalnego wniosku, przez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata.

W zażaleniu złożonym na powyższe zarządzenie wnioskodawca zarzuca obrazę wymienionych wyżej przepisów prawa, w szczególności jednak podnosi naruszenie unormowania art. 140 k.p.k. Twierdzi bowiem, że wezwanie go do uzupełnienia braku formalnego jego osobistego wniosku o wznowienie postępowania, choć prawidłowe, nie było jednak wystarczające. Jego zdaniem, wezwanie to powinno zostać doręczone również jego obrońcy, który miałby możliwość uzupełnienia braku niezależnie od samego skazanego.

Skutkiem tego uchybienia, zdaniem skarżącego, doszło do przedwczesnej odmowy przyjęcia wniosku, co uzasadnia uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne i jako takie nie może być uwzględnione.

Wywód tego środka opiera się na całkowitym nieporozumieniu, wynikającym prawdopodobnie z przeświadczenia skarżącego, że wyznaczony w postępowaniu o wznowienie, na jego wniosek, obrońca z urzędu (inny bowiem nie występował na obecnym etapie postępowania) nadal może i powinien wykonywać czynności na jego rzecz. Jest to jednak przekonanie zupełnie nieuprawnione. Przepis art. 84 § 3 k.p.k., stanowiący tu podstawę wyznaczenia obrońcy z urzędu, jednoznacznie bowiem przesądza, że oczekiwane przez skarżącego uprawnienie obrońcy, wyznaczonego do ewentualnego sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, aktualizuje się dopiero z momentem wniesienia wniosku o wznowienie postępowania. Dopiero w tak wszczętym i toczącym się postępowaniu obrońca ma prawo wziąć udział, a co za tym idzie, istnieje podstawa do uruchomienia dyspozycji art. 140 k.p.k.

Tymczasem, z przebiegu podjętych w niniejszej sprawie czynności wynika, że wyznaczony, na podstawie art. 84 § 3 k.p.k., obrońca z urzędu poinformował sąd na piśmie, że nie znalazł podstaw do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania w sprawie R. R. Wykonał zatem czynność, do której został zobowiązany i do której podjęcia miał zgodnie z cytowanym przepisem prawo, kończąc w ten sposób swój udział w dalej podejmowanych czynnościach procesowych. Nie było zatem żadnych podstaw do doręczania mu wezwania do uzupełnienia braku formalnego wniosku o wznowienie, sporządzonego przez wnioskodawcę osobiście. Zresztą trzeba zauważyć, że w kwestii uzupełnienia tego braku obrońca przecież się już wypowiedział, zajmując na piśmie negatywne stanowisko co do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania.

Wykonanie czynności zmierzających do uzupełnienia omawianego braku formalnego wniosku skazanego nie budzi zatem żadnych zastrzeżeń w świetle treści art. 120 § 1 i 2 k.p.k., jak również wskazanego w zażaleniu art. 140 k.p.k. Wyłącznie od skazanego zależało, czy ów brak formalny uzupełni we własnym zakresie, przy pomocy obrońcy ustanowionego z wyboru.

Z tych względów, nie znajdując podstaw do podważenia zaskarżonej decyzji, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.